

Fredericia, oktober 2009

Opråb til politikerne!

Kære

Vedr. Forældreansvarsloven af 1. oktober 2007

Jeg skriver til dig fordi vi gennem to år har været udsat for et massivt pres p.g.a. den nye forældreansvars lov, der trådte i kraft oktober 2007.

I forbindelse med denne alvorlige sag som drejer sig om min datter og mit barnebarn, har min datter Lærke tidligere forsøgt at gøre jer politikere opmærksomme på denne lovs mangel fuldhed i konfliktfyldte og gråzone sager mail fra (februar 2009) og senest mail fra (august/september 2009)

Forældreansvarsloven skulle jo være et fremskridt i forhold til tidligere lovgivning på området, det er formentlig rigtigt for flertallet, men hvad med den lille gruppe der kommer i klemme, gråzoner, hvor der er højt konflikt niveau, og hvor der er episoder og hændelser, der umuliggør et samvær? Min opfattelse er, at disse mennesker tilsidesættes, der ageres fra Statsforvaltningen og Familiestyrelsens side udelukkende ud fra at begge forældre grundlæggende har lige ret.

Jeg mener, at man i allerhøjeste grad tilsidesætter barnets tarv og barnets perspektiv ved denne endog meget ensidige betragtning. Man glemmer i sin iver for at være retfærdig, at barnets tarv og barnets bedste ikke nødvendigvis falder sammen med lovgivningen. Det er med andre ord en teoretisk og politisk definition. Man kan nu en gang ikke putte barnets tarv ind i en politisk definition, og det er netop dette der sker.

Statsforvaltningen mener endvidere, at deres afgørelse er juridisk gyldig – det er svært at se når vi som familie kan se at barnets tarv og perspektiv sættes fuldstændig over styr. Statsforvaltningen og dens rådgivere går ikke ind i sagen, dens dybde og konsekvenser.

Der er mange andre instanser, hvor man kan hente vidneudsagn blandt andet psykologer, praktiserende læge, institutioner m.v. men man indtager ”**En jeg alene vide holdning**”, hvor man støtter sig til børnesagkyndige, der ikke kender børnene, til samværskonsulenter, som ikke kender sagen, hvordan kan disse afgørelser nogensinde blive rigtige?

Alene Statsforvaltningens tolkning af samværsrapporten skrider af mangelfuldhed – de læser jo rapporten som Fanden læser Biblen ”populært sagt”. Og partshøre barnets mor nej – det forekommer ikke.

Vi har sendt et hav af breve med spørgsmål af sted til Statsforvaltningen – jeg har ikke oplevet de har givet et eneste svar, de henviser til en lov hvor tingene skal ses i barnets perspektiv – barnets tarv – det er smukke og højtidelige ord det er de i hvert fald for mig – men jeg er skuffet, jeg føler ikke bliver, at vi bliver taget alvorlig – et af udgangspunkterne er: At et barn har ret til to forældre, **ikke for en hver pris ikke når forældrene har så højt et konfliktniveau, at det uundgåeligt vil påvirke barnet og her taler vi om et ganske lille barn – 2 år (11/9)**. Min oplevelse er, at Statsforvaltningen behandler sagen rent teknisk – en ren og skær ekspeditionssag uden perspektiv for de mennesker det omhandler. Jeg føler mig provokeret til at sige: er det for at holde folk i arbejde, at man træffe sådanne beslutninger? her tænker jeg som ikke kun på Statsforvaltningen

men også på det kæmpe apparat man risikerer at sætter i gang efterfølgende med ekstra støtte til barnet, en mor der måske ikke får fuldendt sin uddannelse, kan vi tillade os kaste dette i grams på grund af en forsmået far – har samfundet råd til at tabe mennesker på gulvet?

Vi oplever, at vi er prøveklud for denne nye Forældreansvarslov, som jo er unuanceret på mange punkter, derfor forsøger vi at påvirke den offentlige mening og jer politikere omkring en revurdering af denne vidtstrakte lov - for os er det en umulig situation at vente til 2011, hvor vi har læst at loven skal ”justeres”. **Vi er nødt til at opfordre til handling alt andet er politisk uansvarligt.** Sidste år ved denne tid lovede selveste Justitsministeren at se på lovgivningen, også andre politikere havde fået second thoughts.

Et konkret eksempel på at Statsforvaltningen overhører vores anbefaling: Vi har bedt om at hjem og institution er sikre baser for min datter og mit barnebarn – da blandt andet dette er med til at skabe trygge rammer for såvel mit barnebarn, som min datter, jeg mener det er respektløst og mangel på empati at overhøre dette. Statsforvaltningen hævder, at det er set i barnets perspektiv – nej, det er ikke, jeg tror, at det er sådan man plejer at gøre, hverken Statsforvaltningen eller den børnesagkyndige fra Statsforvaltningen erkender situationens alvor, og dette er igen total mangel på respekt.

Ikke for at referer sagens akter men min datter blev gravid ved et overgreb, hun var total lammet af chok, og fandt kort tid efter ud af at hun var gravid. Der var mange overvejelser omkring gennemførelse af graviditeten, da det jo netop var sket ved overgreb, krænkeren var ikke del af beslutningsprocessen. Det var et kortvarigt forhold et par uger. Krænkeren har aldrig boet sammen med min datter.

At politiet ikke er involveret i sagen er ikke ensbetydende med at min datter ikke er ofret. Hun har efterfølgende lidt af angst og depression. Vi har selv sørget for den fornødne behandling. Alt dette til trods har hun formået at skabe en harmonisk tilværelse for sig selv og sin lille datter, og er i fuld gang med uddannelse (sygeplejerske) kan det være rigtig, at alle disse værdier skal sættes overstyr?

Sluttelig vil jeg ikke undlade at nævne FN's Børnekonvention artikel 9 stk. 3 – ”.....retten for et barn, der er adskilt fra den ene eller begge forældre, til at opretholde regelmæssig personlig forbindelse og direkte kontakt med begge forældre, **undtagen hvis dette strider mod barnets tarv**”. Med det antal sager der verser i øjeblikket vil dette ustandselig blive overtrådt.

Jeg føler virkelig at min retsbevidsthed har lidt et knæk både som forældre og bedsteforældre, der er rykket ved mine grundværdier og troen på og til systemet.

Jeg takker for din tid og håber du vil gøre dig nogle tanker om hvordan lovgivningen forbedres jo før jo bedre

Med venlig hilsen
Helle Wesenberg Christiansen
Jyllandsgade 47 3.tv.
7000 Fredericia.

NB: Dette er muligvis ikke dit bord, men loven blev vedtaget af et enigt Folketing